

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ ΑΠΟΝΕΜΟΜΕΝΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΛΙΩΝ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣΑ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΘΕΙΣΑ
ΥΠΟ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΝ ΤΗΣ 24ης ΜΑΡΤΙΟΥ 1946

ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΕ,

Τιμῶσα τὴν μεγάλην θρησκευτικὴν ἑορτὴν καὶ τὴν ἑνδοξὸν ἡμέραν τῆς ἀναμνήσεως τῶν μεγάλων Ἑλευθερίων τοῦ Γένους, ἀλλὰ καὶ τὸ ἴδιον γενέθλιον ἄγουσα ἡ Ἀκαδημία κατὰ τὴν 25^{ην} Μαρτίου ἀπονέμει καὶ πάλιν κατὰ τὴν τεταγμένην σημερινὴν πανηγυρικὴν συνεδρίαν βραβεῖα καὶ ἐπαίνους καὶ μετάλλια πρὸς ἠθικὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἐθνικῶς ἐργαζομένων καὶ πρὸς παρόρμησιν καὶ ἄλλων πρὸς τὴν αὐτὴν κατεύθυνσιν. Πάντοτε μὲν, μάλιστα δὲ σήμερον εἶναι ἀναγκαιοτάτη ἡ ἐργασία πρὸς ἀναζωογόνησιν τῆς κλυδωνιζομένης πατρίδος· ἐργασία συστηματικὴ, ἐργασία ἀέναντος ἐν πνεύματι καὶ ἀλληλεγγύῃ ἐθνικῇ. Ἐὰν δὲ καὶ πάλιν σήμερον αἱ ἀπονεμόμεναι τιμαὶ δὲν συνοδεύονται ὑπὸ χρημάτων διὰ τοὺς γνωστοὺς λόγους, ἡ Ἑλληνικὴ φιλοτιμία, πιστὴ εἰς τὴν ἱστορικὴν αὐτῆς καταγωγὴν, θὰ δείξῃ καὶ σήμερον ὅτι τὴν δόξαν θεωρεῖ ἀνωτέραν τῶν χρημάτων καὶ δὲν θὰ ὑποτιμῆσῃ τὴν ἠθικὴν ἀξίαν τῶν ἀναγνωρίσεων.

Μετὰ γνώμην τῆς Τάξεως τῶν γραμμάτων καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν ἡ Ὀλομέλεια τῆς Ἀκαδημίας ἀπεφάσισε νὰ ἀπονεύμῃ:

1. Τὸ βραβεῖον Ἀδελφῶν Παπαστράτου διὰ τὴν καλλιτέραν μονογραφίαν περὶ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου μετὰ μνείας τῶν πηγῶν καὶ τῶν βοηθημάτων ἀπονέμεται εἰς τὴν ἐν χειρογράφῳ καὶ ὑπὸ τὸ ρητὸν «μολῶν

λαβέ» υποβληθεῖσαν μελέτην, ἀνήκουσαν εἰς τὸν κ. Δημήτριον Λάππαν. Ἡ μελέτη ἔχει λάβει ὑπ' ὄψιν ἑκατὸν εἴκοσι ἑννέα δημοσιεύματα, πρὸς δὲ τούτοις καὶ πλείονας χειρογράφους πηγάς, ἀσχολεῖται δὲ εὐστόχως περὶ πάσας τὰς φάσεις τῆς ζωῆς τοῦ Διάκου, τῆς ὁποίας πολλὰς λεπτομερείας διαφωτίζει ἐπὶ τῇ βάσει καὶ ἀνεκδότων πηγῶν, μετὰ γνώσεως προσώπων καὶ τόπων καὶ μετ' ἐμπνεύσεως ἀπηλλαγμένης κενῶν λυρισμῶν.

2. Ἐπαινον ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ βραβείου ἀπονέμει ἡ Ἀκαδημία εἰς τὴν ὑπὸ τὸ ῥητὸν «οὐδὲν ἀμάρτυρον ἀείδω» υποβληθεῖσαν περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος μελέτην, ἀνήκουσαν εἰς τὸν Νικόλαον Γκινόπουλον, ὅστις δὲν ἐπρόφθασε ζῶν νὰ λάβῃ τὴν ἀναγνώρισιν ταύτην τῆς Ἀκαδημίας, ἀλλὰ καταλείπει ταύτην ὡς ἠθικὴν κληρονομίαν εἰς τὴν οἰκογένειάν του.

3. Τὸ Βικέλειον βραβεῖον τὸ προωρισμένον διὰ πρωτότυπον Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα ἀπονέμεται εἰς τὸν κ. Λεωνίδα Παζέλον διὰ τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Βερενίκη» συγγραφέν ὑπ' αὐτοῦ ἱστορικὸν μυθιστόρημα. Τὸ ἔργον ἀναφέρεται εἰς τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς αἰῶνας τῶν Ἀθηνῶν καὶ καλλιεργεῖ λογοτεχνικὸν εἶδος, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει παρ' ἡμῖν πολὺ καλλιεργηθῆ ἢ διήγησις εἶναι γοργή, τὸ ὕφος ὠραῖον ἄνευ ὑπερβολῶν καὶ ἰδιωματισμῶν, ἡ δὲ ἱστορικὴ ἀναπαράστασις πιστὴ, ἀναγνωσκομένη ἀκόπως καὶ εὐχαρίστως, διὸ καὶ προεκρίθη πρὸς βράβευσιν.

4. Τὸ βραβεῖον τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν καλλιτέραν ἐργασίαν περὶ τῆς βιβλιογραφίας νήσων τοῦ Αἰγαίου ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφίας μέχρι σήμερον ἀπονέμεται εἰς τὴν ὑπὸ τὸ ῥητὸν «τὸ ζητούμενον ἀλωτὸν» υποβληθεῖσαν ἐργασίαν περὶ τῆς βιβλιογραφίας τῆς Εὐβοίας καὶ τῶν βορείων Σποράδων, ἀνήκουσαν εἰς τὸν κ. Γεώργιον Φουσάραν. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου εἰργάσθη μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ εὐσυνειδησίας πρὸς συγκέντρωσιν τῆς ὕλης αὐτοῦ, πολὺ δὲ ὀλίγα διέλαθον αὐτόν. Εἰς τὴν τελειότητα τοῦ ἔργου θὰ συνέβαλλε καὶ ἡ ἀναγραφή τῶν βιβλιοκρισιῶν τῶν ἀναφερομένων ἔργων, ὅπου τοιαῦται ὑπάρχουσιν.

5. Ἀντὶ τοῦ βραβείου τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως τοῦ προωρισμένου δι' ἱστορικὸν σύγγραμμα περὶ τοῦ πολέμου 1940-41 ἀπονέμεται ἔπαινος εἰς τὸ ὑπὸ τὸ ῥητὸν «ἡ Ἑλλάδα ποτὲ δὲν πεθαίνει» υποβληθὲν

ἔργον ἀνήκον εἰς τὸν κ. Γρηγόριον Χ. Ζητρίδην. Τὸ ἔργον τοῦτο ἀποτελεῖται ἐξ εἴκοσι περίπου αὐτοτελῶν διηγημάτων περιεχόντων σκηνάς, ἐπεισόδια, μάχας, περιγραφὰς τῆς κινήσεως τῶν στρατευμάτων πρὸς τὰ σύνορα καὶ ἐντὸς τοῦ ἐχθρικοῦ ἐδάφους, τῶν ναυτικῶν ἐπιχειρήσεων, τῆς ἥρωικῆς ἀντιστάσεως εἰς τὰ ὄχυρά τῆς Μακεδονίας, τῆς ὑποχωρήσεως καὶ τῆς ἐπελθούσης δουλείας. Ἡ ὅλη σύνθεσις τοῦ ἔργου δὲν ἀνταποκρίνεται βεβαίως πρὸς τὴν προκήρυξιν, οὐδὲ ἀποτελεῖ τοῦτο ἱστορικὸν σύγγραμμα, ἀλλ' ἡ ζωηρότης τῆς περιγραφῆς, ἡ εὐστοχία τῶν εἰκόνων καὶ ἡ θερμὴ πατριωτικὴ ἔξαρσις καθιστῶσιν τὸ ἔργον ἀξιόλογον ἀνάγνωσμα καὶ ἄξιον ἀνεπιφυλάκτου ἐπαίνου.

6. Βραβεῖον ἀπονέμει ἡ Ἀκαδημία μετὰ γνώμην τῆς Β' τάξεως καὶ ἀπόφασιν τῆς Ὀλομελείας εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις ἀπὸ ἐτῶν ἐκδιδόμενον περιοδικὸν «Νέα Ἑστία», διὰ τὴν ἀξιόλογον αὐτοῦ συμβολὴν εἰς τὴν ὅλην πνευματικὴν κίνησιν τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὰ τελευταῖα εἴκοσιν ἔτη καὶ διότι δὲν ἔπαυσεν ἐκδιδόμενον καὶ κατὰ τὰ ἔτη τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς, προκαλέσαν διὰ τῆς πατριωτικῆς του στάσεως καὶ δίδωσιν τοῦ διευθυντοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ.

7. Βραβεῖον ἀπονέμει ἡ Ἀκαδημία καὶ εἰς τὸ ἐν Λευκωσίᾳ τῆς Κύπρου ἐκδιδόμενον ἀπὸ δωδεκαετίας περιοδικὸν σύγγραμμα «Κυπριακὰ Γράμματα», διότι κατέστη ἐκφραστικὸν ὄργανον ἀνωτέρας πνευματικῆς ζωῆς ἐν Κύπρῳ.

8. Βραβεῖον ἀπονέμει ἡ Ἀκαδημία καὶ πρὸς δεύτερον περιοδικὸν σύγγραμμα, «Κυπριακαὶ σπουδαί», ἐκδιδόμενον ἐν Λευκωσίᾳ τῆς Κύπρου ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας Κυπριακῶν μελετῶν καὶ περιέχον αὐστηρῶς ἐπιστημονικὰς μελέτας, ἱστορικὰς, φιλολογικὰς, λαογραφικὰς καὶ ἄλλας σχετιζομένας πρὸς τὴν Κύπρον ἐρεῦνας, ἀξίας πάσης ἐξάρσεως καὶ ἠθικῆς ἐνισχύσεως.

Ἡ Ἀκαδημία χαίρει ἰδιαιτέρως, διότι ἡ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ μεγαλονήσῳ πνευματικὴ καθ' ὅλου καὶ ἐπιστημονικὴ ἀσχολία περὶ τὴν πάτριον ἱστορίαν ὑπὸ τὴν εὐρυτάτην τῆς λέξεως σημασίαν, ἀνήχθη ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν εἰρημένων περιοδικῶν συγγραμμάτων εἰς ἀξιόλογον περιωπὴν, τιμῶσαν τὸν Ἑλληνισμόν τῆς Κύπρου, μετ' ἰδιαιτέρας δὲ εὐλόγου ἐθνικῆς συγκινήσεως ἀπονέμονται τὰ δύο ταῦτα βραβεῖα.

9. Ἔπαινος ἀπονέμεται εἰς τὴν Κυρίαν Μαρίαν Ἀλεξάνδρου Βουκίδου, διότι ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας καὶ διὰ τῆς συνεργασίας καὶ ἄλλων φιλοτίμων Ἑλληνίδων τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων ἐφωδίασε δι' ὑποδημάτων ἐξ ὑφάσματος ἰδίας κατασκευῆς μέγαν ἀριθμὸν τραυματιῶν καὶ ἀναπήρων τοῦ ἐνδόξου ἔθνικοῦ πολέμου, ἐξηκολούθησε δὲ τὴν ἐργασίαν ταύτην καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δουλείας καὶ τῆς γενικωτέρας ἐνδείας τοῦ πληθυσμοῦ, ἀνακουφίσασα εὐρέα πάσχοντα στρώματα τῶν κατοίκων τῆς πρωτευούσης, διαδόσασα τὴν ἔμπνευσιν αὐτῆς καὶ εἰς ἄλλας ομάδας καὶ ἄτομα.

Μετὰ γνώμην τῆς Τάξεως τῶν Ἠθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν καὶ ἀπόφασιν τῆς Ὀλομελείας ἀπονέμονται ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας:

10. Τὸ βραβεῖον Ἀθηνᾶς Σταθάτου διὰ τὴν καλλιτέραν μελέτην περὶ τῆς θέσεως καὶ τῆς σημασίας τῆς Ἑλληνικῆς φορτηγοῦ ναυτιλίας ἐν τῇ διεθνεῖ θαλασσῇ μεταφορᾷ ὡς καὶ περὶ τῶν μέσων ἀναπτύξεως αὐτῆς εἰς τὸν κ. Νικόλαον Γ. Κατσαμπῆν διὰ τὴν ὑπὸ τὸ ρητὸν «ὁ καλὸς ὁ καπετάνιος» ὑποβληθεῖσαν σχετικὴν μελέτην αὐτοῦ. Τὸ ἔργον τοῦτο διακρίνεται διὰ τὴν ἐμβριθῆ ἐξέτασιν τῆς νόσου τῆς φορτηγοῦ ἡμῶν ναυτιλίας, διὰ τὴν σαφῆ ἐπίγνωσιν τῶν αἰτίων καὶ διὰ τὴν ὑπόδειξιν τῶν μέσων τῆς θεραπείας, πάντων στηριζομένων ἐπὶ συγκεντρωθέντων ἐκ παντοίων πηγῶν δεδομένων καὶ ἐπὶ τῆς ἰδίας μελέτης καὶ αὐστηρᾶς βασάνου.

11. Ἔπαινος ἀπονέμεται εἰς τὴν ὑπὸ τὸ γνῶρισμα «σοφὸν τὸ σαφές» ὑποβληθεῖσαν συναφῆ μελέτην τοῦ κ. Κωνσταντίνου Γ. Κατσαμπῆ ἢ βραχεῖα αὕτη μελέτη δεικνύει καὶ τὸν συγγραφέα τοῦτον κάτοχον τῶν ναυτιλιακῶν ζητημάτων καὶ τῆς σημασίας αὐτῶν διὰ τὴν ἔθνικὴν ἡμῶν οἰκονομίαν, ἀποτελεῖ δέ, κατὰ τὴν γνώμην τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως, οἶονεὶ ἀπάνθισμα τοῦ βραβευθέντος μακροτέρου συγγράμματος, τοῦ καταρτισθέντος ἐν τῇ αὐτῇ οἰκογενειακῇ πνευματικῇ ἀτμοσφαιρᾷ, ὅπως ἐφάνη μετὰ τὴν γνώσιν τῶν ὀνομάτων τῶν συγγραφέων.

Ἡ κοινὴ αὕτη κατεύθυνσις τῶν δύο μελετητῶν εἶναι εὐκταῖον, ὅπως συνεχισθῆ, ἵνα ἀποβῆ εἰς μεγαλειτέραν ὠφέλειαν τῶν ναυτιλιακῶν ἡμῶν πραγμάτων.

Μ Ε Τ Α Λ Λ Ι Α

Συμφώνως πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ὁργανισμοῦ διαγραφομένην διαδικασίαν ἀπονέμονται ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας καὶ τὰ ἐξῆς μετάλλια, ἀποτελοῦντα τὴν ἀνωτάτην ἠθικὴν αὐτῆς ἀμοιβὴν διὰ μακροχρόνια ἢ καὶ ἄλλως ἐξαιρετοῦ σημασίας ἔργα.

1. Μετάλλιον τῆς Ἀκαδημίας εἰς τὸν κ. Δημήτριον Ῥόδιον, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἐξηκονταετίας περίπου διὰ τῆς συνθέσεως λαϊκῶν ᾠσμάτων καὶ τῆς ἄλλης αὐτοῦ μουσικῆς δράσεως πλεῖστον συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐκλαίκευσιν τῆς μουσικῆς παρ' ἡμῖν. Εἰς ἡλικίαν 9 ἐτῶν ἤρχισε τὴν μουσικὴν του σταδιοδρομίαν ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ χορῷ τῶν Ἀνακτόρων, δωδεκαετῆς δὲ εἰσηλθεν εἰς τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν, ὅπου ἐσπούδασε βιολί, ᾄσμα καὶ ἄρμονίαν.

Ἐπὶ τῆς ἔπειτα ἐκ τῶν ἰδρυτῶν Ἑταιρείας τῶν Φιλομούσων καὶ τῆς Μουσικῆς Ἑταιρείας, τῶν ὁποίων ἐπὶ μακρὸν ἦτο ἡ ψυχὴ καὶ ἡ κινητήριος δύναμις.

Καθ' ὃν χρόνον ἡ Ἑλληνικὴ μουσικὴ δημιουργία εὕρισκετο εἰς νηπιώδη κατάστασιν ὁ Δημήτριος Ῥόδιος ἔδωκε μουσικὰ ἔργα ἰδίως διὰ φωνητικὴν μουσικὴν, μεστὰ λαϊκῆς μουσικῆς ἐμπνεύσεως μακρὰν πάσης ὑπερβολῆς καὶ τετριμμένης κοινοτυπίας, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἀπέβη δημοτικώτατος καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Συνέθεσε δὲ 60 χορωδίας, 50 μονωδίας ἐπὶ στίχων δοκίμων ποιητῶν, μουσικὸν εἰδύλλιον εἰς δύο πράξεις, πολλὰ σχολικὰ ᾄσματα καὶ μίαν ὀλόκληρον λειτουργίαν διὰ χορωδίαν ὡς καὶ μεμονωμένα τροπάρια, χερουβικά καὶ ἄλλα ἐκκλησιαστικὰ μέλη, μνήμων ὅτι τὸ πρῶτον αὐτοῦ μουσικὸν βάπτισμα ὀφείλει εἰς τὸν ὑπὸ τὸν ἀείμνηστον Κατακουζηνὸν ἐκκλησιαστικὸν χορὸν.

Τιμῶσα ἡ Ἀκαδημία τὸν Δημήτριον Ῥόδιον ἀπονέμει ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ δικαιοσύνην εἰς τὸν εἰλικρινῆ καὶ ἀφωσιωμένον ἐργάτην τῆς Ἑλληνικῆς μουσικῆς ἰδέας.

2. Μετάλλιον ἀπονέμει ἡ Ἀκαδημία καὶ εἰς τὴν ἠθοποιὸν κυρίαν Σαπφῶ Ἀλκαίου ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πεντηκονταετοῦς εὐστόχου καλλιτεχνικῆς δράσεως ἐν τῷ Ἑλληνικῷ θεάτρῳ ἢ τιμωμένη Κυρία ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν δημιουργῶν χαρακτήρων ἠθοποιῶν, κατὰ δὲ τὴν μακρὰν αὐτῆς σταδιοδρομίαν κατῶρθωσε νὰ παράσχη ἀπαραμίλλους καλλιτεχνι-

κάς έντυπώσεις διὰ τῆς ἐπιτυχεστάτης ἐρμηνείας διαφόρων χαρακτήρων, ἢ ὅποια τὴν ἔφερον εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν πρὸς τὰς πρωταγωνιστρίας καὶ τὴν κατέστησεν οὐσιώδη παράγοντα τῆς ἐπιτυχίας τῶν θεατρικῶν ἔργων.

Τὸ θέατρον ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος ἀποτελεῖ γνῶρισμα τοῦ πολιτισμοῦ παντὸς ἔθνους, ἢ δὲ ἐρμηνεία τῶν δραματικῶν ἔργων δὲν ἔχει μικροτέραν ἀξίαν αὐτῆς ταύτης τῆς ποιητικῆς αὐτῶν δημιουργίας. Διὰ τοῦτο πᾶς ὁ θετικῶς συντελῶν εἰς τὴν θεατρικὴν διδασκαλίαν εἶναι παράγων τοῦ ἐθνικοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἄξιος τιμῆς.

3. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς ἐνθαρρύνσεως τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης ὀρμωμένη ἢ Ἀκαδημία ἀπονέμει ἀργυροῦν μετάλλιον εἰς τὴν ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας εὐφημότατα δρῶσαν Χορῳδίαν Ἀθηνῶν, τῆς ὁποίας ἡ ὕπαρξις καὶ πρόοδος ἀποτελεῖ μνημεῖον ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ Διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Φιλοκτήτου Οἰκονομίδου μέχρι τοῦ τελευταίου συμπράττοντος. Οὐδὲν μέλος τῆς Χορῳδίας Ἀθηνῶν ἀμείβεται, οὐδὲ ὁ διευθυντῆς αὐτῆς. Παρὰ ταῦτα κατῴρθωσεν αὕτη νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ κοινοῦ πρὸς τὴν χορῳδικὴν μουσικὴν, νὰ προκαλέσῃ δὲ τὴν ἴδρυσιν καὶ ἄλλων παρομοίων σωματείων ἀνά τὴν Ἑλλάδα.

Εἰς αὐτὴν ὀφείλεται ἡ γνῶσις εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν τῶν μεγάλων χορῳδικῶν ἔργων τῶν κλασσικῶν Μουσουργῶν Bach, Händel, Haydn, Mozart, Berlioz, Μουσσόργκι, τοῦ νεωτεριστοῦ Honegger καὶ τῆς πρώτης λειτουργίας τοῦ Ἑλλήνος συνθέτου κ. Πονηρίδου. Ἐπιστέγασμα δὲ ἐπιζήλον ὑπῆρξεν ἡ ἐκτέλεσις τῆς μνημειώδους 9^{ης} συμφωνίας τοῦ Beethoven.

Ἡ ἀναμφισβήτητος καὶ παγκοίνως γνωστὴ ἀξία τῆς χορῳδικῆς μουσικῆς ἀνὰ πάντα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον καὶ ἡ γνῶσις περὶ τῶν μέσων, τὰ ὅποια διατίθενται ἀλλαχοῦ ἐκ μέρους Κυβερνήσεων καὶ ἰδιωτῶν πρὸς συντήρησιν τοιούτων ὀργανώσεων, καθιστῶσιν αἰσθητοτέραν τὴν σημασίαν τῆς ὑπάρξεως τῆς χορῳδίας Ἀθηνῶν καὶ μεγαλειτέραν τὴν ἀξίαν τῶν ἀγώνων τῆς πρὸς ἐπιβίωσιν καὶ δρᾶσιν καὶ συμπλήρωσιν τῆς πολιτιστικῆς εἰκόνας τοῦ συγχρόνου Ἑλληνισμοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα παλαίει κατὰ τῆς ὕλης καὶ τῆς ἀδιαφορίας, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντιδράσεως.

Διὰ τοῦτο εἶναι ἀξία ἀναγνωρίσεως πᾶσα ἐργασία τείνουσα ν' ἀπαλλάξῃ τὸ πνεῦμα ἀπὸ τοῦ ἐφιάλτου τῆς μονοκρατορίας τῆς ὕλης. Ἀπὸ τῆς σκέψεως ταύτης ὀρμωμένη ἐβράβευσεν ἡ Ἀκαδημία καὶ τὴν Χορῳδίαν τῶν Ἀθηνῶν.

4. Κατά παράδοσιν ἔθνικὴν καὶ ἱερὰν ὑποχρέωσιν βραβεύουσα ἡ Ἀκαδημία τὴν Ἀρετὴν καὶ τὴν αὐτοθυσίαν, μάλιστα δὲ τὴν προσφερομένην εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἐμπολέμου πατρίδος ἀπονέμει τὸ ἀργυροῦν αὐτῆς μετὰλλιον εἰς τὸ Σῶμα τῶν διπλωματούχων ἀδελφῶν, ἐθελοντῶν νοσοκόμων καὶ ἐθελοντῶν οἰκονόμων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ διὰ τὰς ἀνεκτιμῆτους ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας τὸ σῶμα τοῦτο προσέφερεν εἰς τὴν πατρίδα ἰδίᾳ κατὰ τὸν τελευταῖον ἔνδοξον αὐτῆς πόλεμον καὶ κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν στυγνὴν περίοδον τῆς ξένης κατοχῆς τῆς χώρας. Ἡ πατρίς εἶναι ὑπερήφανος διὰ τὴν ἔθνικὴν δρᾶσιν τῶν ἐκλεκτῶν τούτων Ἑλληνίδων καὶ τὴν ὑποδειγματικὴν αὐτῶν ἀφοσίωσιν εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν τραυματιῶν καὶ τῶν νοσοῦντων μαχητῶν τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος, ἔπειτα δὲ τῶν θυμάτων τῆς χειμαζομένης ὑπὸ τοῦ λιμοῦ καὶ τῶν ἄλλων δεινῶν τῆς δουλείας χώρας, εἷς τε τὰ νοσοκομεῖα καὶ τὰς φυλακὰς καὶ τὰ διάφορα ἰατρεῖα καὶ τὰ συσσίτια καὶ τὰ κέντρα γάλακτος. Δὲν εἶναι δὲ δυνατόν νὰ λησμονήσῃ ἡ Πατρίς ὅτι τὸ Σῶμα τοῦτο τῶν γνησίων Ἑλληνίδων συνεμερίσθη τοὺς κινδύνους τῶν μαχομένων καὶ ἀνέμιξε τὸ αἷμα αὐτοῦ μετὰ τοῦ αἵματος τῶν προμάχων τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος. Δέκα τρία εἶναι τὰ θύματα τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὰς ἱεράς αὐτῆς παραδόσεις καθήκοντος, μνημονεύομεν δὲ εἰς ἀτίδιον ἔθνικὴν εὐγνωμοσύνην τὰ ὀνόματα αὐτῶν:

1. Ἰουλία Ἀνδρεάδου
2. Ἑλένη Παρασκευοπούλου, τὸ γένος Θεοτόκη.
3. Καλλιόπη Γιουλούντα
4. Ἑλένη Καλογερίδου
5. Λουκία Κυριακοῦ
6. Ἑλένη Μητροπούλου
7. Ἀναστασία Εὐφραιμίδου
8. Ἑλένη Τσάλλη
9. Καλλιόπη Κρασσᾶ
10. Καίτη Βαφειάδου
11. Ἄννα Ῥαυτοπούλου
12. Βασιλικὴ Ζουρίδου
13. Θάλεια Λεκοῦ.

Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν!

Ἡ Ἑλλάς κατὰ τὸν ἔθνικόν τοῦτον ἀγῶνα δὲν ὑστέρησεν οὔτε εἰς

γενναιότητα οὔτε εἰς ἐθελουσίαν, τοῦτο δὲ ἀδιακρίτως φύλων, ὥστε σύσσωμον τὸ Γένος νὰ ἀποβλέπη μεθ' ὑπερηφανείας πρὸς τὸ συντελεσθὲν ἔθνικὸν μεγαλοῦργημα καὶ νὰ ἀποδίῃ τὴν ὀφειλομένην εἰς τοὺς θεμελιωτὰς τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀγωνιστὰς τοῦ 1821 εὐγνωμοσύνην δι' ἔργων ἀνταξίων τοῦ ὑπερόχου ἐκείνων παραδείγματος.

Ἄλλὰ τὸ νικηφόρον ἀποτέλεσμα τῶν ἡρώων τοῦ 1940 καὶ τοῦ 1941 τότε μόνον θὰ στερεωθῇ, ὅταν κερδήσωμεν καὶ τὴν μεγάλην μάχην τῆς εἰρήνης. Τοῦτο δὲ θὰ πραγματοποιηθῇ διὰ τῆς ἔθνικῆς συνεργασίας, τῆς ἀενάου ἐργασίας τῶν Ἑλλήνων πρὸς ἀνασυγκρότησιν τῆς κλονισθείσης πατρίδος εἰς πᾶσαν αὐτῆς ἐκδήλωσιν καὶ διὰ τῆς βασιλείας τοῦ νόμου ἐν παντί, οὐχὶ δὲ διὰ τῆς πολυνομίας, ἀλλὰ διὰ τῆς εὐνομίας. Ἐν τούτῳ δὲ εἶναι πολῦτιμος σύμβουλος ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ ὁποῖος λέγει :

«Ἐκ μὲν τούτων φανερόν ὅτι κινητέοι καὶ τινὲς καὶ ποτε τῶν νόμων εἰσὶν· ἄλλον δὲ τρόπον ἐπισκοποῦσιν εὐλαβείας ἂν δόξειεν εἶναι πολλῆς· Ὅταν γὰρ ᾖ τὸ μὲν βέλτιον μικρόν, τὸ δ' ἐθίζειν εὐχερῶς λύειν τοὺς νόμους φαῦλον, φανερόν ὡς ἑατέον ἐνίας ἀμαρτίας καὶ τῶν νομοθετῶν καὶ τῶν ἀρχόντων· οὐ γὰρ τοσοῦτον ὠφελήσεται κινήσας, ὅσον βλαβήσεται τοῖς ἄρχουσιν ἀπειθεῖν ἐθισθεῖς». (ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ, ΠΟΛΙΤΙΚΑ 1269^α, 16 ἑ.). Ἄς εὐχηθῶμεν, ὅπως ἡ ἀνασυγκρότησις τῆς Πατρίδος ἐπὶ τοιούτων στηριχθῇ ὑγιῶν ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ ἄρχῃ πάντοτε ὁ νόμος ὁ στηριζόμενος εἰς τὸ δίκαιον.

«Ὁ μὲν οὖν τὸν νόμον κελεύων ἄρχειν, δοκεῖ κελεύειν ἄρχειν τὸν Θεὸν καὶ τὸν νοῦν μόνους, ὁ δ' ἄνθρωπον κελεύων ἄρχειν προστίθησι καὶ θηρίον· ἢ τε γὰρ ἐπιθυμία τοιοῦτον καὶ ὁ θυμὸς ἄρχοντας καὶ τοὺς ἀρίστους ἄνδρας διαφθείρει». (ΑΡΙΣΤΟΤ. ΠΟΛΙΤ. 1287^α, 28 ἑ.).

Μόνον τοιαύτη ἠθικὴ ἀνασυγκρότησις δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ τοὺς καρποὺς τῆς περιλάμπρου Ἑλληνικῆς νίκης.